

Három csillogó szemű kisgyerek a Maroszlaki Kodály Zoltán Gyermekkarból elképzelhetetlenül nyomorúságos körülmények közt él. A család hét gyermekéből a legkisebb hármat tanítjuk évek óta. Odaadó, szorgalmas, szerény, hálás gyerekek.

A táborokban nem győznek enni, mindent hálással elfogadnak, amit kapunk támogatóinkon keresztül (ruhát, iskolaszert, könyvet,...), a kézműves foglalkozásokon mindig készítenek mind a hárman az anyukájuknak is valamit, amit boldogan hazavisznek ajándékba.

Korábban is tudtuk, hogy elég szegények, de ennek kemény valóságáról a nyáron győződünk meg szívbe markolóan. A VI. Balatoni Csillagösvény jótékonyági körúton úgy döntöttünk Csaba testvérrel együtt, hogy miután felépült Szovátán az iskolanővérek lelkeségi-kulturális háza, a Mariánus Ház, folytatjuk a Csillagösvény missziós körutat, s ezúttal kórustagjaink körülményeinek javítására gyűjtünk, nevezetesen arra, hogy ahol még nincs fürdőszoba, besegítsünk annak létrehozásában. A jótékonyági körút után elkezdjük látogatni a családokat – főként felső-nyárádmenti falvakban élőket - , jó néhány helyen nagyon örültek a támogatásnak, melynek segítségével a rég álmodott fürdőszoba kialakítható a régi-régi falusi házakban.

A R. családnál viszont azt mondta nekünk az anyuka, amikor telefonon jeleztük a családlátogatást, hogy „nővérek, mi arról, hogy fürdőszobát hozunk létre, még csak álmodni sem tudunk. Mi olyan körülmények közt élünk, ahol a fürdőszoba még csak távoli álmokként sem szerepel. Igaz, hogy nagyon szégyellem, de jöjjenek, nézzék meg, hogy élünk, hol élünk.” (Eddig nem engedett be a házukba, már többször próbálkoztunk családlátogatással, segítséssel.)

Egy régi elhagyott állomásépület egyik sarkában, penészes falak közt élnek házbérért, a falu határában az erdő alatt, távol a főúttól, civilizációtól. Egy nejlonfólia-falú előszobán keresztül mentünk be a konyhába, ahol élnek. Leírhatatlan nyomor fogadott minket. Az asszony nagyon gyengén lát. A vizet több száz méterről hozzák, a konyha fala félig kidőlve, az ablakon süvít be a szél, télen a víz befagy ott, ahol alszanak. Az anyuka hosszan mesélte a saját élettörténetét, mérhetetlen sok szenvedését. Az a fő vágya, hogy a faluban – a legeldugottabb nyárádmenti falu – vásároljanak egy olyan házat, aminek SAJÁT kút van az udvarán. Erő és hit van benne, amikor ezt mondja.

Ezek a gyerekek minden reggel járnak a templomba, ministrálnak, az erdő szélén mennek el, sárban, állandó veszélyben a vadállatoktól; kórusunk megbízható, kedves tagjai, s amikor székel ruhában, szépen megfésülve lelkesen énekelnek a Magyar Örökség díjas Maroszlaki Kodály Zoltán Gyermekkarban, senki meg nem mondaná róluk, hogy milyen körülmények közül jönnek.

Kérünk téged, akivel megosztottuk ezt a történetet, segíts abban a gyűjtésben, amit az ő javukra kezdünk, hogy meg tudják venni azt a kis falusi házat, aminek az udvarán saját kút van, s egy lépéssel közelebb kerülhessenek ahhoz, hogy távoli álmaik közt egy fürdőszoba is szerepelhessen. Arra kérünk, ha megosztod a felhívást, ezt **ne nyilvános internetes fórumon** (honlap, facebook stb.) tedd, nehogy az érintettek is olvassák. **Személytől személyig** szóló terjesztésre viszont bátorítunk. K Ö S Z Ö N J Ü K !

Nagy Éva Vera iskolanővér és Czako Gabriella SSND-társult tag

Gyűjtés készpénzben a Boldogasszony Iskolanővérek iskoláinak portáján lezárt borítékban. Örömmel vesszük, ha visszajelzés céljából elérhetőségét megadja a jótevő.

Patrona (Bp. IX. ker. Knézich u. 3-13.)

Svetits (Debrecen, Szent Anna u. 20-26.)

Karolina (Szeged, Szentháromság u. 70-76.)

SZIGNUM (Makó. Szent István tér 14.)

Gyűjtés a Boldogasszony Iskolanővérek bankszámláján:

számlaszám: **11600006-00000000-83251997**

Erste Bank Hungary Zrt.

Közlemény: „Támogatás Erdély”